

gândit c-o fi un „om al muncii reprezentativ”, mai e și membru de partid vechi - că l-a făcut cu de-a sila alde Bunde și ai lui, cânt s-a-ntors după front, în patrușcinci, cu stângu-n traistă și cu decorațiile-alea pe pieptu' mundirului... n-a fost proști, era ei comuniști, da' proști nu era, știa că da bine să-și coafeze mecla partidului cu un veteran de război. Da' socoteala lor n-a fost chiar da tot dășteaptă, că bietu' nea Ioncică n-a fost niciodată-nterestat da' partidu' și funcțiile lor, 'cea că astea-i pentru copiii răzgâiați, el era om în toată firea, ce dacă-și pierduse-un picior pă front, ce, nu mai avea unu'? Și-așa s-a făcut îngrijitor la porcii din ceapeu, el orișicum n-avea, că era dîntr-o familie mai amărâtă, doar un lot avea, și ăla spre Sărături, mai era și vreo șase frați p-un singur lot, 'ai da capu' lor...

„Ei, orișicât... cânt l-am văz't cum șontăcăie și bocănește cu picioru' lui da lemn pă treptele da' la scenă, toată lumea a tăcut smirnă. Dom'le, toți să umpluse da' respect: nu vezi în fiecare zi un moș, veteran da' război și șchiop pă d'asupra, cum s-apucă să facă critica la o carte da' la oraș! Io eram mai ales curios s-aud cam ce-ar putea să ne cu-vin-te-ze nea Ioncică, că-l știți și voi, el nu-i prea vorbăreț, io zic că mai mult să-nconversează cu porcii lui după sector decât cu nevastă-sa! Nici da' salutat nu să salută normal cu lumea, are vorba aia a lui: „Care-i treaba, nea Ioncică?” - „Toată treaba-i dîn proțap!”

„Și-uite-așa, să urcă nea Ioncică pă scenă, unu' dîn ștabii da' la prezidiu să repede să-i potrivească microfonu', că doctoru' și-l ridicase pentru el și, cum Poienaru are-aproape doi metri... nea Ioncică, săracu', să uita la microfonu-ăla ca la vârfu' plopului... da' io mă gân'eam că mai bine-i dădea ștabu-ăla un scaun lu' bietu' nea Ioncică, da' nu i-a dat. Așa că nea Ioncică și-a ținut cuvântarea dîn picioare. Știți cum vorbește el, cânt vorbește, arată to' timpul dîn mâini: acu' și lempreunează, ca la rugăciune, acu' le desface-n părți, larg, așa, ca Duckadam la loviturile libere! Ba, câteodată, te-apucă și da' revere, dacă ține el să-ți esplice că porcii lui îst ai mai frumoși dîn tot Cosmosu'! Da, bă, taman așa mi-a zis o dată: „Grigoraș, tăticule, porci ca ai mei - nu găsești în tot Cosmosu'!", da' io zic că luase ceva la bord în ziua-ăia, sau, cine știe?... poate că-i dăduse ăștia v'o primă... Și-ncepe nea Ioncică:

„Dragi tovarăși! Aci a făcut o pauză da' efect artistic, io mă chitesc că-i venise să rângăie, numa' că s-a abținut. Și pretini... continuă el ca to'ar'șu' Ceaușescu, curmaciu' nostru iubit. Io mi-am bătut capu' cu cartea asta, da' dăgeaba munc-am făcut. Dragi tovarăși, cartea la tovarășu-ăsta scriitor... i-o carte falșă! Nu ș' da' unde-a scos asta dîn el, că n-avea niciun biletel, ca doctoru' Poienaru, da' cre' că l-o fi prelucrat ăia, mai înainte. Aci-a cartea la tovarășu-ăsta scriitor să vorbește cu vorbe rele despre noi, țărani agricultori și coperatori. Io nu-st d-acord cu vorbele-astea falșe! Că el nu atinge delocuța problemele noastre da' la cooperativa noastră agricolă da' producție. Fruntașă! Nea Ioncică mai face-o pauză și-și aruncă ochii roată pîn toată sala: Io, la mine, la sectoru' porcine, am foarte multe probleme, tovarăși!

„Bă, și-aci-și desface mâinile-n spre mijlocu' sălii, unde era-nghesuit activiștii ăia de partid cu caș la gură: Tineretu' porcine, ca să dau un ezenplu, e crud. Și el este și cam așchilopat... Lumea nu-nțelege cât de greu ne este nouă cu tineretu' porcine, ca să-l ținem în viață și să-l aduce la greutatea lui o'timă, cum scrie și-n derictivili da' la partidu' nostru. Dar... zice nea Ioncică și-și împreunează mâinile dîn nou, apoi și le-ndreaptă-n spre primu' rând, unde stătea grășanele-alea, ce să mai zic da' scroafele da' prăsilă?! Știți dumneavoastră, tovarăși, da' el dîn gură-nainte, și tot arată la grășane-n dreapta, știți dumneavoastră cât da' greu îi să lucrezi cu scroafele da' prăsilă-n lactație? Că, na! dacă ești un scriitor și stai la București în bloc cu tot confortu' unu, doi și trei... atunci normal că nu știi problemele noastre cu scroafele da' prăsilă-n lactație! Și se-ntoarce

dinspre dreapta spre stânga, și-și desface mâinile lui noduroase spre ștabii ăia burtoși, cu președintele nostru-n mijlocu' lor: Da' porcii grași? S-a-ntrebat v'odată tovarășu-ăsta scriitor da' la oraș câtă bătaie da' cap îmi da' mie porcii ăștia grași? Își împreunează iar mâinile și le ține-ațintite drept spre căpățâna lu' Bunde-al nostru: Porcii ăștia grași, tovarăși, pă mine nu mă lasă să dorm! Io nu poci să dorm noaptea da' grija lor, tovarăși, mă jur pă sfânta cruce! Și-unde nu s-apucă, bă, fraților, nea Ioncică Șchiopu să toarne-o cruce d-ăia da' sărbători - zici că era la-mpărțășania da' Denii!

„Ăia dîn primele rânduri a-nceput să să foiască. Ștabii dîn prezidiu rânjea-ntr-o parte,

cam verzulii la față. Numa' scriitoru', între ei, zâmbea cu toate fasolele la vedere.

„Și-o ia nea Ioncică da' la cap și tot da' dîn mâini, cânt spre ăi' dîn mijloc, cânt spre primu' rând: Probleme avem peste tot, tovarăși: și cu tineretu' porcine, și cu scroafele da' prăsilă, și cu porcii grași. Da' mai ales și mai ales tineretu' porcine are nevoie de... asta... cum îi zice?... o atenție specială, după cum ne-a indicat și tovarășu' Ceaușescu într-un discurs foarte important da' la televizor.

„Bă, și tot așa, îi mai da' și-i tot da' cu porcii grași și cu scroafele-n lactație și cu tineretu' porcine - v'o juma' da' oră. Nu să mai oprea, că, de!... intrase-n domeniu' lui d-activitate.

„Mai la sfârșit, așa, și-a adus aminte da' scriitor, s-a-ntors mai acana și-a-nceput să-l certe: Că io d-ăia zic c-a făcut greșală tovarășu-ăsta scriitor care stă la oraș cu tot confortu' și scrie cărți cu mașina da' spălat Albalux și frigideru' Antic, cu televizoru' parțial color, recamier, mobilă da' bebliotecă și telefon da' vorbit, cânt îi da' aprobare... și doarme la căldurică cu caroliferu', aragaz cu cuptior și cu gazele la nas puse la dispoziție da' partidu' nostru... că el, cânt a scris în cartea lui, în loc să să gân'ească să ne scrie-n falș, mai bine făcea el dacă s-apuca a scri și da' problemele noastre. A tăcut un moment, să-și tragă răsufarea. Niște activiști d-ăia tineri a sărit în picioare și-a-nceput: „Ceaușescu-Pace!” Da' nea Ioncică n-a prea fost de acord cu această-nterupere, le-a făcut la ăia semn dîn mâini să s-așeze la loc, zici că el era Ceaușescu și făcea pace la noi, la Căminu' Cultural! Iată, dragi tovarăși, zice, cu mâinile-n față, spre ăia tineri, și să și-ndoaie nițel dîn trunchi, parcă vroia să-și ia zboru' spre ei, și pretini... da' ce zic io că tovarășu-ăsta scriitor n-a atins problemele da' care ne întâmpinăm noi aicea cu greutate: că tineretu' porcine este așchilopat, da-i și tare neastâmpărat! Și noi, pă sector, ce să facem? Îi îndopăm! Băgăm în ei uruială și tărăte și lături și toate bunătățile, până-i ducem la greutatea lor o'timă, ca să să urmeze derictivili. Că, fără derictivi, tovarăși, nu să poate! Își strânge lopetile, zici că se ruga de-ăia să-l creadă, da'

le-ntoarce spre grășe și-ncepe să vorbească-nctișor, parcă ne-ar fi spus cine știe ce secret: Iară scroafele da' prăsilă, tovarăși, mari probleme avem cu ele, că ele câteodată nu intră-n gestație! Și altădată, cânt ție lumea mai dragă, te pomenești cu toate scroafele da' prăsilă gestante! Și fără motiv da' nsămânțare cunoscut! Ei, aci să-mi vie mie tovarășu-ăsta scriitor da' la oraș și să ne esplice nouă acest... ăsta... fenomen! Grăsele cam începuse să transpire, una a dat să să ridice, da' a tras-o alelante-napoi. Nea Ioncică și întinde-arătătorul stâng drept între ochii lu' Bunde și tună: Și porcu' gras! Ce este, tovarăși, acet porc gras? Că, zici, ce mare lucru? Un porc, care e gras! Da' cum a ajuns el așa da' gras, asta nu i-a dat v'odată la tovarășu-ăsta scriitor pîn cap ca să să-ntrebe? Că asta trebuia el să aivă da' grijă a scri-n cartea lui, nu ce-a scris el cu vorbele-alea rele și falșe...

„Bunde n-a rezistat până la cap. A tușit nițel, așa, ca cum ar avea v'o criză, ceva... s-a ridicat ușurel și-a venit spre ieșire. Io, cum stam lipit cu spinarea da' ușă, îi zic: Ce faceți, to'ar'șu' președinte, n-așteptați să să termine cuvântarea lu' to'ar'șu' Ioncică? Bunde să uită la mine ca la felu' paispe și-mi zice pînre dinți: Nea Grigore, dacă-l mai aud p-ăla că mă mai face porc o singură dată - mă sui pă scenă și-i tai și picioru-ăla bun! Măine-l zbor dîn ceapeu!!

„Ei, zicea și el așa... cânt a deschis ușa să ias-afară l-am văzut c-a-nceput să să răză... Că, ce era să-i facă lu' nea Ioncică? Păi, dacă-l da' pă el afară - într-o lună, maxim două, le moare toți porcii dîn ceapeu! Nimeni nu se pricepe mai bine la „sectoru' porcine”, în toată comuna, ca nea Ioncică Șchiopu! Poate voi...”, și-a încheiat nea Grigore relatarea de la fața locului și s-a uitat cu înțeles la mine și la Fică, „... cu Nae și Corcodel”, a mai zis, ne-a făcut cu ochiu' și și-a văzut de drumu' lui.

Atunci ne-am dat noi seama că nea Grigore Poștașu avea la știință activitățile noastre infracționale, toate aflate în contradicție cu etica de partid și de stat, da' nu ne-am sinchisit. Știam că era slobod la gură, da' fapte de genu-ăsta n-ar fi relatat nea Grigore la nimenea! Lui, oricum, nu-i plăcea să relateze decât „de la fața locului”, și de unde putea el să ne vadă pe noi v'odată, când ne duceam noaptea, în șir, ca indienii lu' Winnetou, să furăm uruială dîn ceapeu? Cu uruiala aia îngrășam câte douăzeci de porci în cotetele lu' Nae, apoi, de Crăciun, îi vindeam pe bani frumoși la niște țigani de la oraș, era un fel de unchi cu Corcodel și se-nnebunea după „copănele cu copite”, cum le zicea Fică la picioarele de porc. Cum se vede, aveam și noi un „sector porcine”, da' particular! Ei, orișicum, cu banii luați pe porci nu făceam nicio brânză, îi dădeam pe toți pe prostii, dacă ne-nvredniceam să ne cumpărăm măcar o pereche de adidași, din când în când, amintrelea 'i-azvârleam pe curve și băutură.

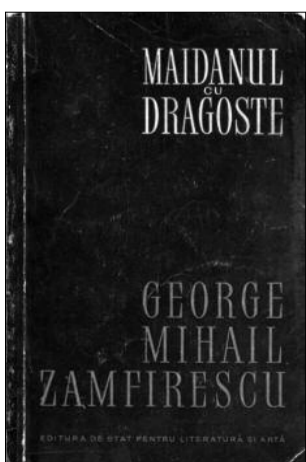
Io-mi mai luam câteodată și cărți, că-mi plăcea alde cavalerii Pardalian și orice carte cu aventuri prin Vestu' Sălbatic, numa' că, nu ș' cum se făcu, că, după faza asta cu nea Ioncică și cuvântarea lui de la Căminu' Cultural, de fieștecare dată când deschideam o carte, nu mai vedeam nici indienii, nici mușchetarii, și și regina Margot nu mai avea niciun haz, cu toate rochile ei cu crimoline sau cum dracu' le zicea: peste tot vedeam numai tineret porcine, porci grași și scroafe de prăsilă-n lactație. Atuncea, o vreme, m-am lăsat de citit cărți, că ziceam că, ce? - nu eram io rupt de la cât căram la uruială noaptea și-apoi toată ziua râneam la porcii-ăia, de-mi ieșea pe nas... ce, trebuia să mai dau de ei și prin cărți? Mai târziu am mai uitat și-am mai citit v'o câteva, despre Vijelie Haiducu', agentu' Mladin și-alte basme populare, și mi-am mai revenit. Da', uite, serios vorbesc: și-acuma, cânt mai citesc câte-un roman d-ăsta cu Sanda Braun sau Pavel Condruț, nu ș' cum dracu' se face că, în loc de personaje, din chiar-Doamne-așa-mi-apare-n față câte-un porc gras sau vreo scroafă-n lactație. Și, câteodată, și câte-un purceluș de lapte... de-ți lasă gura apă!

Acia-n cartea la tovarășu-ăsta scriitor să vorbește cu vorbe rele despre noi, țărani agricultori și coperatori. Io nu-st d-acord cu vorbele-astea falșe! Că el nu atinge delocuța problemele noastre da' la cooperativa noastră agricolă da' producție. Fruntașă! Nea Ioncică mai face-o pauză și-și aruncă ochii roată pîn toată sala: Io, la mine, la sectoru' porcine, am foarte multe probleme, tovarăși!

Cristian Hoaghea

Maro pare la început personaj de basm, o Ileana Sânziană de mahala a cărei frumusețe nu poate fi întinată de privirile muritorilor. În basm se spune că „la soare te puteai uita, dar la dansa ba”. Într-adevăr Maro rămâne un mister, o dea abscondita, iar vecinii constatară că „toate încercările ulterioare, de apropiere de Maro, rămăseseră zadarnice.”

eseu

Maidanul cu dragoste sau Eros și Thanatos în mahalaua cu nume rușinos

În romanul **Maidanul cu dragoste**, G.M. Zamfirescu reconstituie o lume de o autenticitate și sinceritate totale. Romanul său este o *imago mundi* de la începutul secolului al XX-lea. Realismul tragic al romancierului valorifică deopotrivă naturalismul zolist și absurdul kafkian, lăsând impresia unui edificiu grandios clasic, clădit pe ideea tragediei grecești, a destinului implacabil care sfarmă personajele aflate în luptă cu propriile patimi și slăbiciuni.

Acțiunea este plasată, așa cum denotă titlul, pe unul din maidanele Bucureștiului de odinioară, într-o „mahala cu nume rușinos”, niciodată rostit pe parcursul romanului. Acest tabu impus ambiguizează plasarea spațio-temporală a acțiunii. Cronotopul este voit fixat într-o ambiguitate relativă care induce sentimentul unei lumi atemporale, pentru că suferința, dragostea și moartea sunt veșnice. Există însă multe detalii toponimice care creionează imaginea unui spațiu cu atestare istorică și geografică: Bucureștiul dintotdeauna.

Mahalaua este un topos sufocant în care „erau case puține și fabrici multe”: de bere, de mezeluri, ateliere, magazii, o turnătorie, manufactura de tutun, depoul, triajul de vagoane, dar și cazărmi, cârciumi și bordeluri. Acest topos devine un suprapersonaj care cizează și modelează personajele pe principiul Patului lui Procut. Mahalaua dezumanizează. Este o forță vie care pare să impună voința proprie unor oameni abrutizați, abuzati, rudimentari. În mahala locuiește *insul* nu *persoana*, pentru că, lipsiți de calități umane, locatarii par mai degrabă ființe inferioare, ce suferă de infirmități morale, marcate de o exacerbare a simțurilor și instinctelor. În lumea lor, instinctul de supraviețuire presupune eros și moarte. Astfel, romanul se circumscrie tematic dualității *eros* și *thanatos*.

În principiu, romanul nu zugrăvește tipuri, ci individualități. Personajele care populează „casa cu nebuni” sunt un veritabil *bestiarum* privite prin reflexia naratorului-copil. Stăpânul caselor este Hagiul. Proprietarul avea o casă mare pe Grant, nu locuia deci cu chiriașii din „mahalaua cu nume rușinos”. Era un bătrân vicios care „presimțind bătrânețile aproape, plecase la Ierusalim să se facă sfânt”, dar care „în loc să aducă în mahala lemn sfânt a adus amantă tânără și frumoasă”, pe Salomia, devenită stăpâna caselor hagiului și a averii sale. Dar Salomia devine curând, amanta lui Fane, „pușcăriașul frumos din Cotroceni”, depozitarul unei înțelepciuni *sui generis* a haimanalelor și cuțitarilor bucureșteni. Bătrânul hagiul ajunge să doarmă „pe un pat de scânduri, într-o sală cu ciment pe jos și gratii de fier la fereastră”.

Adoptând o perspectivă subiectivă, naratorul-reflector își caracterizează personajele cu o răceală și o detașare totală, fără simpatie de cele mai multe ori, pentru că ele sunt victime ale propriilor patimi și pasiuni. Salomia se culca cu bărbatul ales, iar proprietarul adormea târziu, încovrigat ca o javră mică și tremurând, la ușa lor. „Ca o javră mică” iată, așadar, reperatele dezumanizării și nimiciei umane.

Nu toate personajele sunt privite cu răceală și antipatie. Printre puține excepții se numără chiar „pușcăriașul frumos din Cotroceni”, faimos și temut șef de bandă, fost pușcăriaș, autor de crime pasionale. El este un cuțitar înțelept, cu un acut simț al onoarei și admirat de rivali pentru curajul său. Crezul său, afirmat într-o lecție de inițiere dată lui Ivan, fostul revoluționar, este acesta: „Dragoste și moarte, altceva nu există pe lume”. Fane realizează astfel nu doar un act de inițiere în „misterele”, crimei pasionale, dar redescoperă umanitatea pierdută de Ivan, revoluționar rus cu suflet candid de copil, refugiat din țara în care îl căutau emisarii țarului și ajuns cizmarul care

„cârpea papucii țigăncii lui Gore pentru câteva copeici”.

„Gospodin Ivan” care luptase până atunci numai pentru idealul utopic al revoltei de clasă înțelege care este singurul și adevăratul ideal pentru care trebuie să lupti – iubirea: „Dragoste și moarte, gospodin! Altceva nu există pe lume!”. În el se năruie un univers atunci când realizează „că mai e și altceva pe lume, afară de țar, de mujici și de Vladimir Ilici Ulianov.” Cel care îi descoperă acest adevăr imuabil îi definește dragostea ca „o băutură amară... cu gust de moarte.” Ivan avea să guste curând această băutură. Obiectul pasiunii sale erotice devenise în *silentio* Maro, soția frumoasă a decrepitului simigiu Tino Stavros, dar ceea ce se întâmpla în casa acestuia rămânea o taină pentru toți ceilalți, deopotrivă pentru „gospodin Ivan” și pentru Puișor-mic, personajul-narator al romanului. Simigiul grec își adusese într-o noapte nevastă, fără veste. A doua zi întinsese masă mare în curte la care luaseră parte Salomia, Hagiul, pușcăriașul frumos din Cotroceni și toți locatarii casei cu nebuni, vecinii săi. Îi rugase să mănânce și să bea în sănătatea miresei care „nu coborâse în mijlocul muritorilor, deoarece era istovită peste măsură de drumul ce-l făcuse.” La rugămintea mesenilor ea apare la geam, acoperită cu un voal zvârlit pe cap „ca două aripi albe”. Aceștia abia priviseră muți „un corp de o zveltețe sculpturală”.

Maro pare la început personaj de basm, o Ileana Sânziană de mahala a cărei frumusețe nu poate fi întinată de privirile muritorilor. În basm se spune că „la soare te puteai uita, dar la dansa ba”. Într-adevăr Maro rămâne un mister, o *dea abscondita*, iar vecinii constatară că „toate încercările ulterioare, de apropiere de Maro, rămăseseră zadarnice.”

Odată cu soția, simigiul își adusese și „doi lucrători, amândoi voinici, ilfoveni cu nume frumos și mustăcioară blondă, mătăsoasă”: Nedu și Neicu. Ilfovenii sunt, de asemenea, personaje misterioase, personaje de basm, aidoma celor doi feți cu stea în frunte. Autorul dezvoltă prin ei *motiul dublului*, căci flăcăii sunt de o îngemănare fizică totală, dezmințită de originea diferită: simigiul îi asigurase pe vecini că Nedu era bulgar și Neicu sârb. Însă amândoi erau „voinici, albi frumoși” și lucrau umăr la umăr cântând și „frământau coca în căpistere cu brațe de oțel, în ritmul cântecului”. Misterul în care se învâluie ilfovenii este augmentat de muțenia suspectă în care se complac, de credința pe care și-o poartă unul altuia și, amândoi, simigiului. Dar povestea nu se termină aici. În fiecare noapte în casa simigiului grec era scandal. Tino se înclua în casă și își bătea cu sălbăticie nevasta. Mahalaua deșteptată se punea în mișcare cuprinsă de o subită compasiune: „Las-o, domnule Tino, săraca...” strigau cumetrele în cor cu Safta, țigancă lui Gore, prin despicătura obloanelor. În acest vacarm general, „numai ilfovenii nu se amestecau. Stau la poartă, nepăsători, glumind, albi în întuneric și înalți, umăr la umăr.” Apariții hieratice de îngeri căzuți. Ivan, cizmarul, se înclua în odaia lui cu lacrimi pe obraz și mai târziu cânta „cu ochii duși în lumina unei candelii aprinse la icoană”, un cântec de inimă albastră. Vecinii nu înțelegeau natura acestui conflict domestic, nici Ivan, îndrăgostit de chipul nevăzut al frumoasei Maro nu înțelegea, nici naratorul, refuzat de cunoașterea absolută a evenimentelor ce se vor revela treptat, mistice, năucitoare.

Nemaiputând suporta gândul suferinței pe care credea că Maro o suferă în fiecare noapte și nici suferința proprie a iubirii înăbușite, Ivan va pleca la casa stăpânei Salomia relatând coșmarul domestic din casa simigiului. Dar adevărul legat de Maro nu-l intuiesc nici Salomia, nici Ivan. Îl va afla Puișor, copilul-narator și personaj reflector. Conduc de Fana, prietena și inițiatorea sa, Puișor se urcă în

podul casei după ce închide Tino simigieria. Fana îl avertizează pe Puișor-mic că ceea ce va vedea „e ceva care doare și face bine...” Cititorul, odată cu naratorul martor, rămân surprinși de întorsătura fascinantă a lucrurilor. Vor asista la un act erotic de o unicitate primară, de fapt mistică. Maro își asumă acum nu identitatea unei Sânziene de basm, ci a unei preotese păgâne, ce oficiază un ritual exoteric, inițiativ. Ea este prototipul Amantei Arhetipale, Marea Zeiță a Erosului. Nu este lipsită de importanță nici originea grecească a lui Maro căci amintește de mitul Afrodităi antice. Femeia apare *ab initio* „goală, îngropată într-o risipă de flori și dantele, mai albă și mai perfectă în năvala de păr...” Extazul mistic de care e cuprinsă, transa erotică, o fac să capete „privi umede, adânci, pline de strălucire inumană.” Lângă această apariție sublimă, hieratică, de zeităte păgână, răsare „tot așa de gol, dar scheletic, strâmb, arătare cu picioarele diforme și capul mare” Tino care „se plimba cu pași egali în jurul patului... el însuși într-o atitudine de extaz, spunând în grecește... o rugăciune păgână.” Tino, satirul cu trup diform, induce prin ritualul bizar al mișcărilor și sunetelor dezarticulate starea extatică în care se transpune soția. El devine șamanul care inițiază actul invocării forțelor primare ale erosului.

Apariția athletică a unuia dintre ilfoveni, halucinantă este totuși în măsură să rezolve pentru Puișor (și cititor) un mister: erotismul fizic, carnal pe care îl oferă femeii tânărul nubil completează erotismul mistic, transcendental indus de ritualul ocult practicat de Tino, satirul sterp. Realistul roman **Maidanul cu dragoste** capătă, așadar, accente de roman mistic. Înțelesul deplin va fi relevat de Maro surorii sale Salomia. Pentru că acest bizar *ménage a trois* le era necunoscut, Ivan și Salomia vor să o salveze pe Maro de brutalul ei soț pentru a o reda rusului, fostului revoluționar, acum cizmar. Dar Maro se va confesa Salomiei, rămasă mută în fața unei pasiuni de o asemenea natură. Maro se va confesa cu aerul de superioritate a celei ce a gustat din otrava erosului absolut, ca formă de cunoaștere deplină a vieții, îngemănare de carnal și exoterism, pe când Salomia, asemenea tuturor eroinelor cărții, țigancă Safta, Sultana și Domnica, nu cunoscuseră decât păcatul iubirii sau iubirea profană. Dar contactul cu trupul bărbatului nu potolește decât poftele trupului și nu oferă nicio bucurie sufletului. Maro este singura eroină care are conștiința erosului. Pentru ea, ilfoveanul frumos și decrepitul Tino, „pricoliciul”, reprezintă împreună perfecțiunea și virilitatea, fiindcă: „Din tinerețea neobosită a unuia și din sufletul blând și pierdut de fericire, al celuilalt, mi-am făcut un bărbat întreg așa cum îl visam.” Maro, Marea Preoteasă a Erosului a ajuns la convingerea dualității iubire-moarte, de aceea exclamă: „*Sunt fericiri așa de mari, că țipă în noi ca păsările de noapte...*”, amintind de replica-laitmotiv a lui Fane, pușcăriașul frumos din Cotroceni: „Dragoste și moarte, gospodin! Altceva nu există pe lume!”

Personajele romanului, fie că sunt construite în registru naturalist, grotesc, caricatural și diforme fizic și moral, fie că sunt construite în registru tragic, sunt marionete ale destinului, un *fatum* implacabil le zădărnicește eforturile. Incapabile să-și traseze propriul drum în viață, condamnate la o existență meschină, ele devin, precum Safta, personaje de tragedie greacă în luptă cu propriile patimi și slăbiciuni, în luptă cu sine și mai ales cu destinul care le condamnă apriori.

Maidanul cu dragoste nu este un roman de dragoste, ci unul despre viață și moarte, despre instinctualitate și erotism, despre dezumanizare și revoltă socială.

“Sensul iubirii”, la poeți & la pești. De-a lungul Dunării albastre...

“Sensul iubirii” e un festival de literatură ajuns la ediția nr. 17 iar anul acesta, a marcat o premieră culturală de proporții. E pentru prima dată când, la acest eveniment cultural, participă însuși primarul municipiului Drobeta Turnu Severin, dl. Marius Screciu. (Ca să nu-i mai punem la socoteală și pe cei doi viceprimari, Daniel Cârjan și Cornel Folescu) Acest eveniment s-a întâmplat nu pentru că Turnu Severin ar fi fost într-o perioadă fastă ci, am zice, chiar dimpotrivă. La Halânga nu se mai produce apă grea (deși era cea mai pură din lume!) și, prin urmare, locuitorii din împrejurimi nu mai beneficiază de căldura emanată în procesul caloric de obținere al produsului finit. La Severin nu e nici gaz metan așa că administrației locale, dat fiind frigul de afară, numai de “Sensul iubirii” nu-i ardea. Distinsa Doamnă a poeziei danubiene, Ileana Roman, este sufletul acestui “Sens...” de la bun început. D-na Emilia Mihăilescu, directoarea Centrului cultural “Nichita Stănescu”, este omul pragmatic care realizează, an după an, acest festival ce se apropie, cu viteza luminii, de majorat. Amândouă doamnele sunt înconjurate de mai mulți poeți, poete, critici și prozatori locali care pun umărul la un act de cultură mai apreciat și cunoscut aiurea decât pe malul românesc al Dunării. În acest an, organizatorii l-au desemnat pe Dumitru Augustin Doman ca președinte al juriului. Omul, fost severinean, a decis, în mod imparțial, că românul din partea stângă a Dunării, Ioan Es. Pop, și românul de pe celălalt mal, Ioan Baba, sunt poeții care merită cu prisosință să fie omagiați. O mulțime de alte premii și mențiuni, împărțite echitabil poezilor de pe ambele maluri ale Dunării albastre, au completat lista laureaților. Fiecare dintre ei a citit câte o poezie prin care a încercat să ridice, după puteri, temperatura din sală. Masa “tovărășească” de “Regal Sun” au ridicat-o cu siguranță. A doua zi, sârbii noștri au plecat spre casele lor iar românii le-au luat urma până la Kladovo. Acolo, oaspeții au vizitat orașul și au prânzit la turistica agenția “Natura”, ținută de un patron, Stevan Stanojlovic, “dipl. tourismolog”, care se lăuda că știe și chiar vorbește opt limbi străine, egalându-l pe Mihai Beniuc, un fost președinte al Uniunii Scriitorilor. Ciorba lui s-a dorit a fi o compunere culinară care să reunească, împreună, șapte feluri de pește. Acest anunț a fost făcut după ce inițial ni s-a spus că, practic, în Dunăre nu mai sunt pești. Un pescar român ne-a explicat fenomenul. Românii și sârbii n-au fost (și nu sunt) în stare să facă niște “sărituri” peste baraj pentru peștii danubieni care se înmulțesc în amonte și unde, acum, nu mai pot ajunge. Înainte vreme, ei înotau și se înmulțeau tocmai la Regensburg iar apoi familia reunită (sau doar urmașii lor) se întorceau acasă. China populară a făcut “sărituri” peste un baraj de peste 1.000 metri înălțime și noi n-am fost în stare să facem peste unul ce are de 10-15 ori mai puțin. Așa că ciorba noastră a fost o combinație de pești ale căror neamuri nu se vor mai înmulți niciodată. “Sensul iubirii” a fost și prilejul de a lansa și ultimul număr (2/3 pe 2016) din “Răstimp”, o revistă de cultură și tradiție populară. Ioan Lascu, redactorul șef, a anunțat proiectul revistei de a oglindi în numerele viitoare tradițiile românilor din afara granițelor noastre. Poetul Vasile Barbu a fost interlocutorul perfect pentru o viitoare colaborare. Uzdin-ul realizează în fiecare an, prin Societatea literar-artistică “Tibiscus”, Festivalul de datini și obiceiuri de iarnă “Fie în veci de veci lăudat”. Dr. Ața, un chirurg din Kladovo, nu a fost prea interesat de această idee. Îl înțelegem. Dr. Ața abia își mai rupe din timp pentru poezie, darmită să mai facă, cu noi, cercetări etnologice pe teren. Pentru un chirurg timpul înseamnă bani iar poezia este, vai, o pierdere și de timp și de bani. În concluzie, festivalul de la Turnu Severin este asemenea unei “săritoare” eficiente care facilitează poezilor danubieni (și a celor aflați pe alte ape curgătoare) să se întâlnească, an după an, la izvoarele curate ale poeziei. Și să împerecheze rimele și să pună, la aceeași masă, oameni, idei & sentimente.

Post Scriptum Despărțirile sunt, de obicei, emoționante și triste din cale-afară. Din această cauză, unii le evită cu bună știință și, din acest motiv, o șterg englezește. Lumea care rămâne se îmbrățișează, își face promisiuni de grabnică revedere și pleacă cu gândul că, poate, n-o să se mai revadă niciodată. Eram într-un grup cu ardeleni, olteni, maramureșeni și gazde. Au plecat, pe rând, fiecare. Nicolae Scheianu din Baia Mare avea emoții că bateria de la bătrâna sa mașină ar putea să-i joace feste. Poetul era în mână cu niște “Pietre din potop” și își făcea curaj. A vrut să i le ofere lui Ioan Lascu. “Mi-ai mai dat una...” Cum numai eu mai eram de față la scena refuzului, Scheianu se uită, întrebător, spre mine. “Mie nu mi le-ai dat...” Îi zic numele, ca să evit o scenă penibilă, și poetul îmi scrie un autograf convențional. Se scuză. Adevărul a fost că, timizi amândoi, n-am apucat să schimbăm în cele două zile, nici măcar două vorbe. “Am fost coleg cu Ioan Es. Pop...”, îmi zice poetul. Deschid cartea să mă conving. “Ești frumoasă ca o revoluție/ îi spuneam sufocat de emoție/ cred că pe lângă sânii tăi trece ecuatorul/ cercul de foc al pacificului...” Ce păcat că n-am știut aceste versuri cu două zile în urmă. N-ar mai fi fost președintele Doman - regele neîncoronat al danubiienelor femeie-poete... Dar să revenim la subiect: bateria poetului a pornit la a treia cheie. Toată lumea a răsuflat ușurată. “Sensul iubirii”, ediția nr. 17, a luat sfârșit. Cu un succes evident!

MIHAI BARBU

LITERATURA - O PĂDURE MIRIFICĂ

Literatura română seamănă cu o pădure mirifică, în care admirăm brazii semeți, stejarii falnici, fagii, mestecenii și plopii fără soț, dar, după ce obosim de privit în sus, ne uităm la păducelul ale cărui fructe sunt un balsam pentru inima noastră, la zmeura și fragii care se topecs în gură, la arbuștii de mur, cătină și măceș, ale căror fructe reprezintă alte surse inestimabile de sănătate, ne oglindim în „lacul codrilor albaștri, în timp ce „flori de tei deasupra noastră/or să cadă rânduri-rânduri”, apoi cădem în genunchi și culegem toate varietățile de plante medicinale. Acest „împărat slăvit” care e codrul a salvat viața multor oameni în timpul secetei/foametei din anii 1946-47. Din fericire, nimeni nu s-a gândit să elimine din pădurea fermecată arbuștii care au menirea lor în lumea aceasta.

Tot astfel și în istoria unei literaturi, nu putem include numai scriitori geniali, după cum, într-un tablou, pictorul nu folosește o singură culoare.

Un domn, al cărui nume nu-l mai pomenesc, scria că „avem o literatură mică de diletanți și de veleitari 90%”. Nu cumva cei care gândesc așa nu mai văd pădurea din cauza copacilor? Curios e că tot ei spun că marii scriitori sunt citați adesea, dar nu prea sunt citați. În schimb, lumea se dă în vânt după anumiți scriitori pe care marii critici îi numesc minori.

Altcineva spunea – și-i dau deplină dreptate – că timpul și cititorii sunt judecătorii supremi ai valorii unei opera literare. Criticul este doar avocatul care, de cele mai multe ori, pierde cauza pentru care pledează. Fiecare carte are rostul și destinul ei. Iată un pasaj dintr-un poem scris de Remus Valeriu Giorgioni: „există cărți pe care, uitate/seara pe-un țârm înalt/le răsfoiește doar briza mării/și le citesc numai ei, îngerii mării” (revista *Conta*, nr. 24/2016, pag. 70).

Nu vreau să spun că trebuie să renunțăm la critică, dar afirm că nu voi aplauda niciodată pe criticul care lovește cu barda, doar după ce a citit o jumătate de pagină dintr-o carte. E ca și cum ai tăia copacul de la rădăcină, pentru că ai observat o rămurică uscată. Un asemenea critic aprobă pe Papa Francisc, atunci când acesta afirmă că „o persoană poate fi ucisă prin cuvinte”, dar nu se gândește că și verbul său poate fi ucigător, când este grăbit și nedrept.

Consider că un critic este mare când aplică o judecată dreaptă, observând și împlinirile și minusurile unei opere, iar acest lucru nu se poate face în zece rânduri dintr-o revistă. Un critic este mare numai în măsura în care reușește să promoveze, prin îndrumările sale, un mare număr de scriitori. Un asemenea critic literar, adevărat spirit socratic, a fost regretatul Laurențiu Ulici, al cărui testament intelectual și moral ar trebui cunoscut și respectat mai mult. Cu invidie și resentimente nu se consolidează o literatură.

A șterge cu buretele valoarea unui scriitor pe care, într-o vreme, l-ai apreciat cum se cuvine, numai pentru că acuma te-a supărat cu ceva ce nu are legătură cu literatura, nu mai este un gest al unui om de mare caracter. Și fără caracter nu există critică literară dreaptă. Tot ce ți se pare că ai construit se va nărui ca un castel de nisip. Valoarea sau nonvaloarea trebuie argumentate cu probe concludente, nu declarate ca o

sentință fără drept de apel.

Istoria literaturii ne-a demonstrat de atâtea ori că un critic, fie el cât de mare, s-a înșelat adesea în aprecierea unui scriitor, fie văzând în acesta un viitor geniu, ceea ce nu s-a adeverit, fie minimalizându-l/ignorându-l, pentru ca apoi respectivul să se afirme ca un mare scriitor, așa cum s-a întâmplat, de pildă, cu George Bacovia. Dacă vreți un alt exemplu mai surprinzător, romanul Ulysses, de James Joyce, „n-a făcut neapărat de la început deliciu criticilor și al scriitorilor, însă s-a bucurat, încă mai inexplicabil, de un enorm succes de public” (Nicolae Manolescu însuși, în *România literară*, nr. 46/28 octombrie 2016).

Având în vedere asemenea situații, Adrian Alui Gheorghe, cu umorul lui caracteristic, propune o soluție: inventarea *talentometrului*: „În lupta cu certitudinile, scriitorul este o victimă sigură: nu există un *talentometru*, care să îi spună unde se situează. Poate că «specialiștii în toate» ar trebui să inventeze acest obiect care ar simplifica foarte tare evaluarea textelor literare, a operelor”. (revista *Conta*, nr. 24/2016, pag. 3). Totuși, unii critici literari se comportă ca și cum ar fi deja în posesia acestui instrument miraculos, operând cu dezinvoltură clasificări și evaluări, care apoi se dovedesc inoperante. O opinie destul de caustică despre critica literară superfluă și superficială, redusă la imaginea unui ornament, ni se dezvăluie în poemul *Artist uitat în ploaie* semnat de Mircea Dinescu: “Pssst/Vă rog puțină liniște/În spatele cortinei/criticul /cu o balanță de bijutier cântărește/mucii de pe batista lui Dumnezeu” (din volumul *Întoarcerea barbarilor*)

Referindu-se la aceste stări de lucruri, Gheorghe Erizanu, scriitorul, editorul și patronul unui lanț de librării din Republica Moldova, face o observație pertinentă și de mult bun-simț: „Nicio literatură nu se construiește doar din capodopere. Se face cu mulți grafomani, cu multă literatură de raftul doi și trei și cu foarte puține opere bune. Sunt foarte mulți cititori care au nevoie de grafomani ca să ajungă la cărțile din raftul doi. Apoi să se îndrepte spre operele esențiale. Problema nu este a grafomanilor, ci a criticilor și a instituțiilor culturale (edituri, biblioteci, media, școli etc) care sunt obligate (s.n.) să fie oneste, corecte și să așeze cărțile, scriitorii acolo unde merită. Fără party-priu-ri, fără spirit de gașcă, fără ranchiună și fără corupție intelectuală”. (revista *Scriptor*, septembrie-octombrie 2016, pag. 46).

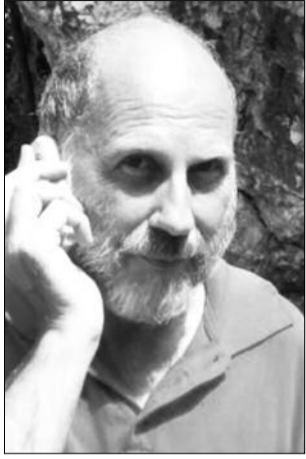
Așadar, dragi critici literari, nu distrugeți arbuștii fructiferi și nu împușcați păsările care nu cântă precum privighetorile! În literatură, avem încă multe de recuperat pe palierul teoriei critice și nu vom putea îndeplini acest deziderat decât prin reîntoarcerea la valorile emblematice. Un text numai bun pentru gravat în marmură, care să stea pe biroul fiecărui critic literar, ne-a lăsat ilustrul Tudor Vianu: „Nu există lucru în această lume, care, făcut cu iubire, să nu ofere laturi cu adevărat luminoase”. Dar, pentru a vedea aceste laturi luminoase, îți trebuie o inimă iubitoare și necătrănită, o privire exersată, respect față de tine însuși și față de semenii, bunăvoință, răbdare, caracter și frică de Dumnezeu.

Mihai Merticaru

**Un asemenea
critic literar,
adevărat spirit
socratic, a fost
regretatul
Laurențiu
Ulici, al cărui
testament
intelectual și
moral ar
trebui
cunoscut și
respectat mai
mult. Cu
invidie și
resentimente
nu se
consolidează o
literatură.**

Cristian Sabau

Ca și Beaumarchais la Paris, Mozart la Viena a avut de înfrânt rezistența establishment-ului imperial austriac. Împăratul Iosif al II-lea interzisese reprezentarea piesei lui Beaumarchais ca fiind posibil-generatoare de tulburări de natură socială, așa că erau puține șanse să admită transpunerea în muzică și reprezentarea ca teatru liric. Mai mult, la Viena - cum se întâmplă des în viață - succesul lui Mozart a suscitată reacția muzicienilor curții și a determinat o adevărată cabală a mediocrilor contra operei mozartiene.

teatru

La 200 și ceva de ani, după Paris și Viena, „Nunta lui Figaro” s-a celebrat (și) la Pitești

Motto - “Niciodată nu m-am distrat atât de tare ca atunci când am citit memoriile lui Beaumarchais” - **Voltaire**

Bătălia pentru FIGARO

Dacă marele iluminist Voltaire (1694-1779) n-ar fi fost plecat din Paris (aproape 3 decenii!), n-ar fi fost bolnav în ultimii ani (ai premierei cu „Bărbierul din Sevilla” - 1775) și n-ar fi murit cu 5 ani înainte de premiera cu „Nunta lui Figaro” (1784) s-ar fi amuzat și mai tare decât citind „Memoriile”. Pentru că Figaro este unul dintre personajele cele mai hazoase, cele mai iubite, cele mai dorite, cele mai aplaudate și invidiate. Dar în epoca lansării a fost dintre cele mai controversate, mai hulite, mai suspecte (și suspectate) și ca atare probabil că a fost și cel mai cenzurat dintre personajele celebre ale literaturii mondiale. Mă refer, bineînțeles, la Figaro - personajul din „Nunta lui Figaro”, nu la cel din „Bărbierul din Sevilla”.

Pentru „Bărbierul din Sevilla”, au fost necesari doi ani de discuții, de negocieri, de analize, până când piesa a primit (în 1775) aprobarea pentru a fi jucată. Și toată această întârziere deși era vorba de o intrigă amoroasă în care bărbierul Figaro îl ajută pe contele Almaviva să o cucerească pe frumoasa Rosina pe care tutorele său Bartholo o ținea aproape sechestrată pentru a-i administra averea conform planurilor sale. După multe peripeții parteneriatul bărbier-conte triumfă și Almaviva se însoară cu Rosina... Cu totul altfel se prezenta situația în „Nunta lui Figaro” în care contele Almaviva și Figaro nu mai sunt parteneri ci de-a dreptul competitori. „Premiul” competiției este Susanna, camerista Rosinei, logodnica lui Figaro dar la care râvnește și contele, cam plictisit de soția după care i se aprinseseră călcăiele cu doar trei ani în urmă... Și în „Nunta...” ca și în „Bărbierul...” Beaumarchais utilizează toată recuzita dramatică a epocii și după destule schimbări neașteptate de situații Figaro reușește să-i deoace intențiile (nu chiar oneste ale) contelui Almaviva, stăpânul său.

Foarte frumos, foarte onest, binele și cinstea până la urmă înving relele intenții și dorința de câștiguri ilicite (fie aceste și „doar” favoruri sexuale). Numai că în ultimii ani ai domniei lui Ludovic al XVI-lea se judeca altfel: reprezentanții nobilimii aveau (încă) drepturi discreționare asupra slujbașilor lor. Nobililor le era permis aproape totul, de secole intraseră în cutume comportamentul frivol și trecerea cu vederea a unor „simple abuzuri obișnuite”, aproape cvasi-cotidiene. Intr-o astfel de situație monarhia (încă!) absolută nu-și putea permite nici măcar la nivel de literatură să admită ca un slujbaș oarecare (indiferent de calitățile sale) să iasă învingător într-o competiție cu un nobil, ar fi însemnat un atentat la sistemul social de atunci, un afront adus regalității.

Deși mai mulți nobili cu vederi liberale insistau ca regele să-și dea acordul pentru prezentarea publică a piesei lui Beaumarchais,

Ludovic al XVI-lea, după ce a organizat o lectură în particular, apoi o vizionare privată a decretat că „piesa se va juca doar după căderea Bastiliei”. Ei bine, s-a înșelat! Piesa s-a jucat cu câțiva ani (cu 6 mai precis) înainte de dărâmarea temutei temnițe. Regina Maria-Antoaneta (pentru prieteni - **Toinette**) și gașca de fete vesele de la curte (contese, ducese, marchize care pentru a se amuza își săpau cu inconștientă propria groapă) au împins înainte literatura bună și arta (cu ceva tendințe) permițând (o timidă tentativă de) critică socială. Ce-i drept, regele și-a luat ca măsură de precauție **perierea** fragmentelor **contondente** ale operei de către câțiva cenzori

de încredere, foarte atenți la aspecte sensibile. Atunci când lui Ludovic al XVI-lea i s-a „raportat” că zeloșii și pricepuții săi cenzori tăiaseră în carne vie din textul lui Beaumarchais și că -numerește vorbind- fuseseră suprimate 53 pasaje adică în total 2022 de cuvinte... regele a răsuflat ușurat. Și a decretat că dacă cenzorii au tăiat toate acele aluzii politice, și dialogurile incisive, piesa își va pierde din impact și va cădea... „Da, va cădea, dar de vreo sută de ori la rând!” i-a replicat cu umor un ministru. Ceea ce aproape că s-a adevărat, semn că regele avea (și) miniștri clarvăzători...

Dar Figaro n-avea s-o ducă prea bine nici la Viena... La doar doi ani de la premiera pariziană, la 1 mai 1786 a avut loc premiera absolută a operei (a cărei muzică a fost compusă de pe un scris în italiană de (titlul „oficial” fiind

textului lui Da Ponte iar compozitorii curții - Salieri și Righini simteau cum pierd competiția artistică cu genialul Mozart). Deși premiera de 1 mai 1786 la Burgtheater a avut un succes de public zdrobitor (spectacolul a fost de 2 ori mai lung decât era prevăzut, pentru că aproape toate arile au fost bisate de publicul aflat în delir, „Nunta lui Figaro” se va juca doar de 9 ori. Însă capodopera mozartiană a fost cu adevărat consacrată la Praga unde „consumatorii” de operă net ostili mării aristocrații vieneze, au primit cu entuziasm victoria lui Figaro asupra **establishmentului** epocii reprezentat de conte, judecător, grefier, aprod...

Beaumarchais, ceasornicarul, harpistul, copy-right-istul, lobby-istul

Într-o secvență din romanul lui Lion Feuchtwanger „**Vulpile în vie**” roman care-l are în centru chiar pe Beaumarchais-personajul, acesta se întrece cu ambasadorul coloniilor americane răsculate (un oarecare... Benjamin Franklin) contra coroanei engleze în numărul de meserii pe care fiecare le practicase fiecare, număr și varietate impresionante pentru amândoi. Dar e bine de reținut că la viața lui Beaumarchais a fost ceasornicar, harpist, agent secret, armator, furnizor de „arme pentru America”, editor (a editat VOLTAIRE - întâia ediție a operelor complete), a fost închis și apoi emigrant în perioada dictaturii iacobine, important jucător pe Bursă, copy-right-ist (și dintre primii lobby-iști pentru drepturile de autor)...

Dacă s-ar face o cercetare sociologică e posibil ca din mulțimea operelor lui Mozart (peste 20 în cei doar 34 ani trăiți pe pământ 1756-1791!), probabil că cele mai „votate” de public ar fi cele din ultima perioadă de creație și anume **Le nozze di Figaro** (1786) și mai ales cea magnifică operă de final (mult prea timpuriu!) de carieră - **Flautul fermecat** (1791). Dar poate cea mai iubită și mai răspândită operă mozartiană rămâne „Nunta lui Figaro” (**Le nozze di Figaro** - 1786), operă pe care și-au construit spectacolul, Teatrul „Al Davila” și regizorul Cristian Ioan. După știința mea (și documentele cercetate) ar fi pentru prima dată când această variantă inspirată de mozartiana „Nunta lui Figaro” ajunge pe scena de la „Davila”, la 240 de ani de la premiera vieneză... Acțiunea operei urmând-o pe aceea a piesei lui Beaumarchais se petrece la trei ani după peripețiile din „Bărbierul din Sevilla”, așa că să nu ne mire dacă în opera lui Mozart re-apar câteva dintre personajele din „Bărbierul din Sevilla”...

De fapt ce se întâmplă pe-acolo, pe la Aguas Frescas?

Deși n-avea cum să fi citit „**sentința literară**” a romancierului francez Frederic Beibegder “Dragostea durează trei ani” (apărută de-abia în 2001!), Contele Almaviva, retras la castelul său din Aguas Frescas și căsătorit (din mare amor!) de trei ani cu Rosina, pare să se fi

plictisit de nevestă (păi normal, de trei ani aceeași... aceeași... femeie... și se cam ia, nu?). Așa că pentru a mai dinamiza atmosfera și a-și petrece în chip plăcut „viața la castel” contele încearcă să o seducă pe Susanna camerista contesei, logodnica lui Figaro. Deși Susanna și Figaro sunt logodiți și se pregătesc de nuntă, contele Almaviva („libertin din plictiseală, dar gelos din vanitate”) nu se lasă și urzește o căsătorie forțată a lui Figaro cu ceva mai coapta (dar încă atrăgătoare) Marcellina, menajera doctorului Bartholo (personaj cunoscut nouă din „Bărbierul din Sevilla” ca tutore și aspirant la mâna Rosinei, așadar pe-atunci rival al contelui). Această căsătorie ar stinge o mai veche (și importantă) datorie pe care Figaro ar fi avut-o către Marcellina, iar contelui i-ar fi deblocat drumul spre dacă nu spre inima, măcar spre patul Susannei. Pentru a se revanșa cu vârf și îndesat, că doar Figaro îl ajutase pe contele să i-o **sufle** pe Rosina, don Bartholo pune și el umărul la reușita planului Marcellinei.

Susanna îi povestește logodnicului său despre asaltul epistolar cotidian al contelui (un fel de hărțuire prin bilețele de amor), ceea ce îl enervează pe Figaro, preocupat și de îngrijorătorul „drept al primei nopți”. Mai complică un pic intriga și Cherubino (la „DAVILA”, nu chiar imberbul) paj al contelui îndrăgostit până peste urechi de nașa sa contesa Rosina „nobilă, frumoasă dar atât de distantă”. Așa că neavând mare succes cu Rosina, Cherubino își mai încearcă norocul și cu ale reprezentate ale sexului frumos din proximitate, cu Susanna, cu Fanchette, chiar și cu Marcellina...

Piesa (și spectatori!) beneficiază de un fel de **happy-end à la française** o revanșă teoretică pe care cei mulți și-o iau prin reprezentantul lor Figaro asupra clasei marilor (și atot-puternicilor) seniori reprezentați de contele Almaviva, devenit grande de Spania.

Un regizor îndrăgostit de sfârșitul nobilimii - Cristian Ioan

Ceva mă face să cred că l-am prins asupra faptului pe regizorul Cristian Ioan: îi place (o fi chiar îndrăgostit de) acea **clar-obscură** epocă dintre secolele XVIII-XIX, a crepusculului mării nobilimi, epoca revoluțiilor burgheze. Aduc în sprijinul acestei afirmații oarece fapte: păi numai aici, la teatrul piteștean Cristian Ioan a realizat trei spectacole (me-mo-ra-bi-le!) cu piese scrise și acțiuni petrecute în acea epoca de sfârșit de secol **iluminat** (XVIII) și început de secol **revoluționar** (XIX). Adică **Trilogia vilegiaturii** (1761) lui **Carlo Goldoni** (1707-1793), **Leonce și Lena** (1836, o admirabilă comedie satiric-politică) de Georg Büchner (1813-1837) și acum această scilpitoare nuntă a lui Figaro a trioului de mare succes (și valoare) Beaumarchais – Lorenzo da Ponte – Mozart. Echipa artistică pusă în ingenioasă mișcare de strategia scenică a regizorului Cristian Ioan așa zice că adună pe scenă cam trei sferturi dintre actorii de azi ai teatrului.

Gabriel Gheorghe, un Figaro foarte, foarte credibil, adevărat **factotum** al castelului, inteligent și priceput, cu șarmul și șiretenia necesare confruntării permanente cu mai-marii societății, confruntare în care pleacă cu handicapul situației sociale. Prin cuvintele (revoluționare pe-atunci ale) lui Figaro, Beaumarchais își exprima revolta împotriva unei clase pe nedrept privilegiate, trândave și nocive: „Pentru că esti mare senior, te crezi cine știe ce deștept? Noblețe, avere, rang, posturi, toate astea te fac să fii atât de înfumurat. Dar așa vrea să știi cum le-ai dobândit, prin ce însusiri sau stradanii? Ti-ai dat osteneala să vii pe lume, și altceva nimic, încolo ești un om ca toți ceilalți. Pe când eu, lua-m-ar dracu, pierdut în mulțimea anonimă, ca să trăiesc numai, mi-a trebuit să desfășor mai multă știință și mai multă iscusință decât a fost nevoie într-o sută de ani pentru guvernarea întregii Spanii!”. Păăăăi, chiar așa, **rezon, musii Figaro!** Numai că această tiradă de final care a împiedicat o bună bucată de vreme (vreo 6 ani!) reprezentarea piesei la Paris cu modificări minime e valabilă și în zilele noastre, semn că nu s-au schimbat prea multe... Cu „știință și iscusință” a ieșit un Figaro, foarte îndrăgostit, foarte gelos, un pic

flecar, incapabil să-și țină promisiunile măcar 5 minute, dar simpatic și autentic-seducător.

Ramona Olteanu este în Susanna, logodnica lui Figaro, dar și obiect al dorințelor lui Almaviva, Bartholo, Cherubino – o fată frumoasă aflată într-o poziție foarte, foarte ingrată. Ca un soi de omagiu fizic adus frumuseții sale palmele mai tuturor bărbaților din zonă tind să-i pipăie sânii, omagiu pe care frumoasa Susanna îl încurajează; trebuie să-i fie devotată contesei, **turnându-l** pe contele, trebuie să-l respingă pe acesta cu delicatețe (că doar șefu-i șef!), pe Cherubino (mai cu aplomb), pe Bartholo (cu hotărâre) și să mai și menajeze sensibilitatea posesivă a lui Figaro. Greeeeu, dar cu dragălașenie și **diplomație** feminină Ramona chiar a reușit să câștige pe toate fronturile...

Dan Ivăneșei „face” cu eleganță un Contele de Almaviva iubăreț, posesiv (cu înclinații de despotism sexual) pus pe șotii amoroase, cu schimbări de dispoziție aflat într-o stare mereu tranzitorie potrivit **feed-back**-ului vreunui demers epistolar amoros, capabil să încline până și balanța justiției spre a-și satisface interesele erotice, sau vreun –să zicem așa- un **capriț**... Înclinația spre aventuri amoroase îl transformă pe Almaviva într-un soi de

Cherubino mai rafinat și ceva mai experimentat...

Lia Deaconu - Rosina, contesă de Almaviva, frumoasă, tristă și neglijată, „distantă” și atentă cu onoarea dar măgulită de atențiile pajului mult mai tânăr, flatată și sensibilă la avansuri, și foarte vocală chiar la discrete atingeri, dispusă la acel **amour courtois** și poate mai accesibilă decât ar părea la prima vedere (ceea ce de altfel se va demonstra în a treia parte a trilogiei lui Beaumarchais)...

Cornelia Niculescu - Marcellina, menajera de succes a doctorului Bartolo transformată în nevestă cu acte în regulă și fericita mamă a regăsitului lui Figaro. Posezoare a unei biografii agitate și nu tocmai virtuozitate (eei, tinerțe și credulitatea...) la care a obligat-o contextul social și familial, încearcă să mai recupereze ceva din onorabilitate, și... chiar reușește! În cazul ei, un proces pe jumătate pierdut înseamnă un fiu (pe de-a întregul) câștigat și un amant de cursă lungă convertit în soț nou-nouț... La atari succese, o baie nu tocmai dorită, nici că se mai pune la socoteală...

Petrișor Stan – Antonio grădinarul aproape permanent într-o avansată stare etilică (dar grădinaritul e muncă grea, cere puțin alcool, dacă se poate chiar **Courvoisier**) este indispensabil întreținerii în bune condiții a starturilor cu micșunele, pune mult suflet în cultivarea **spațiului verde**, este înțelegător în ceea ce privește relațiile sau „impulsurile tinerești” ale contelui (chiar dacă obiectul impulsului este propria fiică Fanchette). Și mai și întrevine –cu ingenuitate dezarmantă- în momente importante în care mai încurcă puțin ițele și-asa destul de încurcate.

Dan Andrei este un foarte sprinter Cherubino, pajul contelui Almaviva, un Cherubino tânăr („un nerușinat care face pe rușinosul” cum îl definește contele), frumos dezvoltat fizic, plăcut privirii și mângâierii și ai cărui ochișori aluneacă cu îngrijorătoare (spre condamnabilă) ușurință de la o femeie la alta... Că doar toate-s frumoase așa c-ar fi inutil să încerci să rezști farmecelor acestora sau **diktaturii** hormonilor. Regizorul Cristian Ioan și Dan Andrei propun un Cherubino ieșit din

tiparele consacrate ale rolului avem parte de un adolescent-paj transformat în bărbat și **avansat** ofițer ca pedeapsă pentru succesul facil la femeile de toate vârșele și categoriile sociale, fără pic de discernământ... Acest Cherubino puțin obișnuit este un rol comic dintr-o tipologie pe care actorul n-o avea în panoplia cu succese și de care s-a achitat (ca de obicei) cu abnegație și seriozitate.

Robert Tudor este doctorul Bartholo fost tutore al Rosinei (în „Bărbierul din Sevilla”), pe-atunci perdant în confruntarea cu Almaviva (care nu uită, nu iartă și i-ar lichida pe toți dac-ar putea... sau măcar așa ar intenționa), acum un simpatic concurrent în tentativa de a pune mâna pe banii lui Figaro. Se-alege totuși -ca premiu de consolare- cu ceva: intră în **legalitate civilă** dobândind dintr-un foc și nevestă și fiu... și chiar dacă nu părea să aibă trebuință de așa ceva -cu ceva mici accese de furie generate de revanșa ratată- acceptă situația cu înțeleaptă resemnare și mult amuzament.

Petre Dumitrescu este grațiosul și armoniosul Babilio, profesorul de muzică al contesei Rosina, binevoitorul purtător de mesaje și un mentor (păgubos!) de care cu drag te-ai lipsi. Dar nu se poate lipsi intriga, fiind o verigă de bază în urzeli și scorneli.

Vasile Pieca este Don Guzman judecătorul Brid'Oison, reprezentând opacitatea „instituțiilor” incapacitatea de a judeca, și atitudinea aproape soldățească de aprobare a indicațiilor venite **de sus** (în cazul nostru de la contele interesat în deznodământ), recunoscând „spețele” înainte de a fi prezentate și cântărind rapid și cu muuultă grijă (și experiență) FORMA... ca fundament al justiției!

Adrian Duță este Doublemain, secretar al judecătorului, cel care este –conform numelui- să apuce cu două mâini. Si dacă justiția e oarbă (sau –cum ni se arată de pe scenă- foarte, foarte mioapă), reprezentanții săi au simțul pipăitului foarte dezvoltat și sunt capabili să cântărească cu ușurință „argumentele” **mitei pentru dreptate**... O activitate desfășurată cu nonșalanță și știință a comportamentului “specific” cerut de “foncție”.

Daniela Marinache este Fanchette-Barbarina, fiica apăsantă a grădinarului Antonio, jună-jună da' introdusă într-ale vieții, nu prea atentă la secrete (atât cele proprii, dar mai ales ale altora cu ranguri nobiliare), dispusă să-și **implice** farmecele fizice pentru rezolvarea unor situații mai complicate și –mai ales- cu un debit discursiv impresionant, armă sigură în amelierea interlocutorului.

Marius Pieca (aproful, cu o singură nuanță, aceea a autorității discreționare), Andrei Nedelea (Pedrille un fel de majordom, de administrator și/sau curier aflat mai tot timpul în criză de timp, serviciul lui în slujba contelui este o fugă continuă), Daniela Butușină (compozitorul Wolfgang Amadeus Mozart, - pardon **herr** Mozart- în febra creației **Nunții lui Figaro** și dirijor ad-hoc al corurilor reunite actori+spectatori) completează o echipă foarte bine armonizată care evoluează spre binele textului și al piesei. Spectacolul lui Cristian Ioan este coerent cu textul lui Beaumarchais&Da Ponte, fiecare actor subliniindu-și atât cât trebuie personajul dar fără stridențe individualiste, atitudine care sper să persiste...

Scenografia ingenioasă a Mirunei VARODI (cu elementele de decor deja menționate mai sus), dar și cu foarte frumoase costume servesc perfect ideea regizorală. Aranjamentul muzical pe teme mozartiene asigurat de profesoara (și dirijoaarea multor coruri argeșene de succes) Magdalena Ioan și coregrafia Ramonei Titov închid armonios cercul unui spectacol cum n-au fost prea multe pe scena piteșteană, cel puțin în acest început de mileniu III.

Echipa tehnică, serios întrebuințată de cerințele acestei nunți a lui Figaro (și a Susannei) este alcătuită din: Gabriel Bucătaru (regizor tehnic), Narcisa Mazilu (Sufleur), Edi Iordache (Sonorizare), Florian Cristea (Lumini), Liviu Martinaș (Recuzită), Elena Ciobotea (Peruchier, cu peruci foarte izbutite, potivite personajelor), Gianina Bucătaru și Florica Ciurariu (cabiniere).

Dacă pe scenă a fost “nunta anului”, per total a fost – cred - evenimentul cultural piteștean al anului 2016.

Ceva mă face să cred că l-am prins asupra faptului pe regizorul Cristian Ioan: îi place (o fi chiar îndrăgostit de) acea clar-obscură epocă dintre secolele XVIII-XIX, a crepusculului mării nobilimi, epoca revoluțiilor burgheze. Aduc în sprijinul acestei afirmații oarece fapte: păi numai aici, la teatrul piteștean Cristian Ioan a realizat trei spectacole (me-mo-ra-bi-le!) cu piese scrise și acțiuni petrecute în acea epoca de sfârșit de secol iluminat (XVIII) și început de secol revoluționar (XIX). Adică Trilogia vilegiaturii (1761) lui Carlo Goldoni (1707-1793), Leonce și Lena (1836, o admirabilă comedie satiric-politică) de Georg Büchner (1813-1837) și acum această scilpitoare nuntă a lui Figaro a trioului de mare succes (și valoare) Beaumarchais – Lorenzo da Ponte – Mozart.

Știri de la Centrul Cultural Pitești

■ Centrul Cultural Pitești și Direcția de Sănătate Publică Argeș au organizat la Casa Cărții, simpozionul cu tema „Omul bogat, omul sărac”, în cadrul proiectului de dezvoltare personală, sub genericul „Fețele Omului”. La manifestarea susținută de psihologul-clinician Radu Vasile Șerban, din cadrul DSP Argeș au participat elevi, cadre

„Conferințele Municipiului Pitești”

didactice de la Colegiul Economic „Maria Teiuleanu” și alți consumatori de cultură. Dezbateră, care a fost interactivă a pornit de la ideea că bogăția poate fi definită și altfel decât prin a avea, în contextul în care putem vorbi și despre bogăția spirituală. În continuare, Radu Vasile Șerban și publicul său au dat exemple de oameni bogați din țară și din lume și au analizat pe baza informațiilor din presă, modul în care subiecții și-au dezvoltat averile.

„Justiția Română, Încotro?”

■ Centrul Cultural Pitești și Fundația Literară „Liviu Rebreanu” au organizat lansarea volumului de proză religioasă cu titlul „Tabor”, de Adrian Georgescu. Născut printr-o întâmplare la Pitești, autorul locuiește în București și este redactor la Radio România Cultural. Dăruit cu talent scriitoricesc, Adrian Georgescu și-a schimbat

scriitura non-conformistă, în urma unei transformări interioare, care l-a apropiat de credință și i-a luminat calea spre cunoaștere spirituală. În prezent, scrie cărți cu tematică religioasă, bucurându-se de aprecierea cititorilor și a reprezentanților Bisericii Ortodoxe Române. La evenimentul editorial i-au fost alături poeta Allora Albulescu, profesoara de religie Ecaterina Constantinescu, scriitorul Mihail Ghițescu, elevi și cadre didactice de la Colegiul Național „Zinca Golescu”, Colegiul Tehnic „Armand Călinescu”, Școala Gimnazială „Nicolae Simonide”, creatori și consumatori de cultură.

■ Centrul Cultural Pitești și Asociația Nevăzătorilor din România Filiala Argeș au organizat la Casa Cărții un spectacol muzical-literar, dedicat Zilei Bastonului Alb. Sub îndrumarea președintei Gabriela Martin, nevăzătorii argeșeni s-au prezentat cu cei mai talentați reprezentanți ai lor, în fața publicului format din elevi, cadre didactice de la Colegiul Economic Maria Teiuleanu, creatori și consumatori de cultură. Preț de mai bine de un ceas, Ansamblul artistic „Crizantema” din cadrul Asociației Nevăzătorilor din România Filiala Argeș a susținut recitaluri de muzică populară și ușoară, completate cu poezii, interpretate de pasionați de lectură, tot nevăzători.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat în Sala Ars Nova, simpozionul cu tema „Banii Fiat și influența lor asupra noastră”, în cadrul proiectului cultural-educativ, sub genericul „Știința în Slujba Cetățeanului cu Teodor Ghițescu”. Manifestarea, susținută de col.(rtr) dr. ing. Teodor Ghițescu a reunit un public interactiv, format din elevi și cadre didactice de la Colegiul Economic „Maria Teiuleanu”. „Banii Fiat sunt bani fără acoperire în bunuri și servicii, emiși de unele bănci private și garantate de stat. Efectul banilor Fiat asupra dezvoltării durabile este polarizarea bogăției private, autodistrugerea armoniei cu natura și a societății umane”, este părerea teoreticianului Teodor Ghițescu.

■ Centrul Cultural Pitești, prin Clubul de Istorie „Armand Călinescu” a organizat simpozionul cu tema „Brexit și Uniunea Europeană”, în cadrul proiectului cultural-educativ, sub genericul „Lumea Azi”. Dezbateră a fost susținută de istoricii Marius Chiva, Marin Toma, Aurelian Roman, poetul Adrian Mitroi, maiorul Cătălin Bunescu, de la Școala Militară de Maiștri Militari și Subofițeri a Forțelor Terestre „Basarab I”. „România nu este afectată de ieșirea Marii Britanii din Uniunea Europeană și nici conaționali care lucrează acolo, au opinat vorbitorii”. La eveniment au participat interactiv elevi, cadre didactice de la Școala Militară de Maiștri Militari și Subofițeri „Basarab I” și pasionați de istorie.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat în Sala Ars Nova, o nouă ediție a dezbaterii

publice, sub genericul „Conferințele Municipiului Pitești”, manifestare moderată de poetul Virgil Diaconu, directorul revistei „Cafeneaua literară”. Invitată la eveniment a fost poeta și traducătoarea Niculina Oprea, care a susținut prelegerea cu tema „Ipostaze ale Poeziei Turce de Azi”. Originară din județul Dolj, dar stabilită în București, Niculina Oprea este membră a Uniunii Scriitorilor din România și a Societății Scriitorilor din București. A publicat o serie de volume de poezie, și, fascinată de literatura orientală, s-a remarcat prin traducerea operelor unor poeți și scriitori turci și kurzi contemporani. Niculina Oprea pledează pentru publicarea peste hotare a cărților semnate de autori români, spre îmbogățirea literaturii universale.

■ Centrul Cultural Pitești și Facultatea de Drept și Științe Administrative din cadrul Universității Pitești au organizat simpozionul cu tema „Justiția Română, Încotro?”, prilejuit de Ziua Europeană a Justiției Civile. Evenimentul, desfășurat în cadrul proiectului cultural-educativ, sub genericul „Libertate și lege cu Marius Andreescu” a fost susținut de lector univ. dr. Marius Andreescu, judecător la Curtea de Apel Pitești și de lector univ. Iulia Boghirnea, de la Universitatea Pitești. „Există progres în justiția română, din punct de vedere tehnic, adică al structurării, al conținutului, există imparțialitate, independență, dar sunt și aspecte negative, cum ar fi conduita unor judecători și procurori, care, deși sunt acte izolate, pot afecta tot sistemul judiciar, iar mass-media, pe bună dreptate, le accentuează. Tot un progres îl constituie preocuparea justiției pentru faptele de corupție, în special pentru marea corupție. Totodată, justiția nu trebuie să rămână în zona formalismului, prin aplicarea unor pedepse mari acolo unde nu este cazul, și ar trebui respectat principiul adecvării”, a declarat Marius Andreescu.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat în Sala Ars Nova, o nouă ediție a proiectului cultural - educativ, sub genericul „Povești de Viață - Povești de Suflet cu Denisa Popescu”. Invitatul poetei Denisa Popescu a fost artistul plastic Mircea Bârloiu, care, preț de un ceas, a dialogat cu amfitrioana manifestării, despre parcursul său în fascinanta lume a artei. „Mi-am dorit să nu fac de două ori același lucru, pentru că există pericolul plafonării ca artist. În ceea ce privește cariera mea didactică, cred că rolul unui profesor de artă plastică este de a șlefui, a cizela un talent, pentru că dintr-un elev mediocru nu poți scoate decât un muncitor, la care poți să-i apreciezi doar munca, nu și talentul”, a declarat Mircea Bârloiu, în fața publicului format din elevi, cadre didactice de la Colegiul Economic Maria Teiuleanu, creatori și consumatori de cultură.

■ Centrul Cultural Pitești și Uniunea Scriitorilor din România Filiala Pitești au organizat în Sala Ars Nova, o lectură publică

Festivalul Național de Muzică Folk T rivale Fest

„Istorie și istorii cu Marin Toma”

din creația poetei Denisa Popescu. Manifestarea a reunit un public format din elevi, cadre didactice de la Colegiul Economic Maria Teiuleanu, creatori și consumatori de cultură. Preț de un ceas, auditoriul a fost purtat prin universul cărților Denisei, poetă dăruită cu magia cuvintelor scrise ori rostite. Vraja evenimentului a fost sporită de prezența mezzosopranei Adina Sima, care a interpretat melodii mai vechi și mai noi, de muzică ușoară românească.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat în Sala Ars Nova, o nouă ediție a Clubului literar-artistic „Mona Vâlceanu”, eveniment de ținută, la care au participat trei autoare din București: Elena Armenescu, de profesie medic cardiolog, poetă și scriitoare, membră a Uniunii Scriitorilor din România, Elena Silvia Săracu, de profesie medic de medicină a muncii, poetă, actriță, membră a Uniunii Scriitorilor din România și membră a Uniunii Artiștilor Plastici și Rodica Elena Lupu, scriitoare și director de editură. Distinge invitate au delectat auditoriul format din elevi, cadre didactice de la Colegiul Național Zinca Goleșcu, și alți iubitori ai cărții, cu o lectură din propriile creații. Atmosfera a fost animată și de actorul Puiu Mărgescu, care a citit o serie de poeme, semnate de Elena Armenescu.

■ Primăria Municipiului Pitești și Consiliul Local, prin Centrul Cultural Pitești au organizat sâmbătă, 29 octombrie, Festivalul Național de Muzică Folk Trivale Fest, desfășurat la Centrul Multifuncțional. Evenimentul, aflat la a doua ediție s-a deschis cu un concurs de interpretare, la care au participat 11 tineri și grupuri, pe două categorii de vârstă: între 12 și 18 ani și peste 18 ani. Juriul, prezidat de Ducu Bertzi și format din cantautorul Tiberiu Hărăguș, directorul artistic al festivalului, profesoara de muzică Cristina Dumitrescu, Vlad Sandu și Robert Fulduc, membri ai Grupului Folk P620 i-a ales pe câștigători. La secțiunea 12-18 ani au obținut Premiul I două grupuri: Cezar Ion Mircea și Andrei Bulf și Georgiana Costache și Andrei Bulf, toți din Pitești. La secțiunea peste 18 ani, Premiul I i-a fost decernat lui Adrian George Negrea din Satu Mare. Câștigătorii au primit diplome și trofee. Festivalul a mai cuprins recitaluri extraordinare, susținute de Vasile Mardare, Tiberiu Hărăguș și Grupul Folk P620 și Ducu Bertzi.

■ Centrul Cultural Pitești, prin Clubul de Istorie „Armand Călinescu” a organizat în Sala Simpozion, colocviul cu tema „Lumea poveștilor între literatură și istorie”, în cadrul proiectului cultural-educativ, sub genericul „Istorie și istorii cu Marin Toma”. Dezbateră, susținută de istoricul Marin Toma, secretar general de redacție al revistei-document „Restituiri Pitești” a reunit un public format din elevi, cadre didactice de la Colegiul Național Zinca Goleșcu, studenți de la Facultatea de Teologie, Litere, Istorie și Arte, din cadrul Universității Pitești și alți consumatori de cultură. „Istoria scrisului și cititului, evoluția culturală a societăților și civilizațiilor sunt ciclice. De la tabletele sumeriene am ajuns la tableta electronică, și de la pergament sau papirus am ajuns la crawl pe calculator. Dincolo de orice, cărțile și literatura au o putere universală, ce pot aduce comuniune și toleranță între oameni”, a conchis Marin Toma.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat în Sala Ars Nova, ediția din luna octombrie a Cenaclului „Armonii Carpatine”. Evenimentul, coordonat de redactorul-șef al revistei Carpatica, scriitorul Nicolae Cosmescu și dirijorul Grupului Vocal „Armonia”, col.(rtr.) Nicolae Perniu a cuprins o lectură publică din propriile creații, susținută de membri și simpatizanți ai Ligii Scriitorilor din România și de Expresie Română de Pretutindeni Filiala Argeș, împletită cu recitaluri de muzică ușoară, oferite de Grupul Vocal „Armonia”. Printre cei care au delectat auditoriul cu poeme și proze scurte s-au numărat Isabella Dumitru, elevă pregătită la Palatul Copiilor din Pitești, poetul Nicolae Braniște, medicii-poeti Constantin Teodor Craifăleanu și Adrian Mitroi.

■ Centrul Cultural Pitești și redacția revistei „Cafeneaua literară” au organizat în Sala Simpozion, Festivitatea de Decernare a Premiilor Revistei „Cafeneaua literară” pe anul 2015. Juriul format din directorul revistei „Cafeneaua literară”, poetul Virgil Diaconu, criticul literar Marian Barbu și poeta Liliana Rus a stabilit câștigătorii dintre colaboratorii revistei, publicație lunară de literatură, editată de Centrul Cultural Pitești. Prin urmare, Premiul pentru Traducere i-a revenit lui Cristian Mihail Miehs, din București, absolvent al Academiei Tehnică Militară din capitală, traducător autorizat pentru engleză, franceză, germană, italiană și spaniolă. Premiul pentru Traducere l-a obținut și traducătorul și prozatorul Mihai-Athanasie Petrescu, născut la Brașov și stabilit în orașul Roșiori de Vede, absolvent al Facultății de limbi și literaturi străine din cadrul Universității București. Premiul pentru Poezie și Traducere i-a fost decernat scriitoarei și traducătoarei Paula Romanescu, născută pe meleaguri argeșene și stabilită în București, absolventă a Facultății de limbi române și clasice din cadrul Universității București. Premiul pentru Literatură și Spirit Combativ i-a revenit prozatoarei Magda Ursache, născută în București, absolventă a Facultății de Filologie a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat simpozionul cu tema „Economia pe înțelesul tuturor; Fericirea și adevărul – valori umane supreme”, în cadrul proiectului cultural-educativ, sub genericul „Știința în Slujba Cetățeanului cu Teodor Ghițescu”. Evenimentul, inițiat și coordonat de col.(rtr) Teodor Ghițescu a reunit un public format din elevi, cadre didactice de la Colegiul Economic Maria Teiuleanu și alte persoane, interesate de vastul domeniu al economiei. Cine produce bunurile și serviciile în natură, cum se stabilesc prețurile acestor bunuri, cum se distribuie bunurile spre consumator, cum se produc bunurile conform legilor naturii, cum se schimbă bunurile, care sunt sectoarele economiei și ce rol au pentru dezvoltarea durabilă, cine stabilește rapoartele dintre cele trei sectoare, au fost direcțiile dezbaterii susținută de Teodor Ghițescu.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat în Sala Ars Nova, lansarea volumului de proză ezoterică, intitulat „Omul, acest Dumnezeu”, ediția a treia, revizuită și adăugită, de Valentina Nichifor. Născută în Basarabia și

stabilită în municipiul Câmpulung Muscel, autoarea este de profesie contabilă, dar chemarea condeiului a determinat-o să publice o serie de cărți de basme pentru copii, volume de versuri, lucrări cu tematică științifico-fantastică și ezoterică. La evenimentul editorial, Valentina Nichifor a dialogat cu publicul format din elevi, cadre

Premiile Revistei „Cafeneaua literară”

didactice de la Colegiul Tehnic Armand Călinescu și alți cititori, despre divinitate și spiritualitate. „Mulțumiți-vă cu ceea ce aveți, vedeți mereu partea plină a paharului, există un destin, sunt legi care guvernează acest destin, pe care omul îl poate schimba prin voință și înțelegere”, a fost mesajul autoarei pentru cei prezenți.

■ Centrul Cultural Pitești și Direcția de Sănătate Publică Argeș au organizat simpozionul cu tema „Omul Creației și Omul Evoluției”, în cadrul proiectului de dezvoltare personală, sub genericul „Fețele Omului”. Dezbateră, susținută de psihologul-clinician Radu Vasile Șerban, din cadrul DSP Argeș a reunit un public format din elevi, cadre didactice de la Colegiul Economic Maria Teiuleanu, și alți consumatori de cultură. „Stabilim valorile în funcție de receptori, evoluăm la viteze diferite, este posibil să ajungem să ne sufoce propriile creații, nu există valori absolute, dacă acceptăm existența lui Dumnezeu, putem da o axiomă: Ceea ce a creat El este valoarea supremă”, au fost câteva dintre ideile exprimate de psihologul-clinician Radu Vasile Șerban.

■ Centrul Cultural Pitești, prin Clubul de Istorie „Armand Călinescu” a organizat simpozionul cu tema „SUA vs. Rusia”, în cadrul dezbaterii publice lunare, sub genericul „Lumea Azi”. Manifestarea a fost susținută de col.(rtr) Teodor Ghițescu, col.(r) Ion Stan, redactorul-șef al revistei-document Restituiri Pitești, istoricul Marius Chiva și maiorul Cătălin Bunescu, de la Școala Militară de Maiștri Militari și Subofițeri a Forțelor Terestre „Basarab I”. La eveniment au participat elevi de la Școala Militară Basarab I, istorici și pasionați de istorie, care au lansat o serie de întrebări și ipoteze, privind situația și perspectivele centrelor de putere de pe mapamond, în care China și India pot deveni forțe de menținere a echilibrului politic.

CARMEN ELENA SALUB

Nota redacției:
O revistă are, în mod logic, un program estetic propriu. În schimb tendința scriitorilor actuali – incitați de tehnica ultramodernă – este să trimită același text la cât mai multe publicații. Ceea ce nivelează peisajul revuistic până la omogenizarea totală. De aceea, îi anunțăm pe colaboratorii noștri că **Arges** nu publică decât texte originale, care nu au apărut inițial în volume, reviste etc., iar textele nu le primește decât în format electronic, cu diacritice.

Număr ilustrat cu imagini din spectacolul **Nunta lui Figaro**, Teatrul **Al. Davila Pitești**, octombrie 2016.
Foto: Cristian Sabău

Revista **ARGES** poate fi procurată și prin comandă directă la sediul, cu plata ramburs, cheltuielile de expediție fiind suportate de către expeditor.

IMPORTANT! Vă puteți abona pentru anul 2016, costul abonamentului fiind de 42 lei/an.

Plata se face prin mandat postal pe numele **CRISTINA LINTESCU**, Centrul Cultural Pitești, Casa Cărții, Pitești, O.P. 1, cod 110013. Tel./fax: 0248/219976.

ARGES

- Revistă lunară de cultură
- Apare sub egida **Consiliului Local**, a **Primăriei Pitești** și a **Uniunii Scriitorilor din România**
- Editată de **Centrul Cultural Pitești**
- Membră **ARIEL**

Senior editor:
CALINIC,
Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului
Redactor-șef: **DUMITRU AUGUSTIN DOMAN**
(augustindoman@yahoo.com,
http://www.blogdoman.blogspot.com)
Consilieri editoriali:
NICOLAE OPREA, MARIN IONIȚĂ
Redactori: **MARIANA ȘENILĂ-VASILIU**,
MIRCEA BÂRSILĂ, AUREL SIBICEANU
Tehnoredactor: **SIMONA FUSARU**

Redacția:
Pitești,
Casa Cărții,
Centrul Cultural Pitești;
http:
www.centrul-cultural-pitești.ro;
tel./fax: 0248/219976
ISSN: 1221-2350
Tiparul executat la
SC Argeșul liber SA

ARG PRESS

Fiecare autor care semnează în revista **ARGES** răspunde moral și juridic de conținutul afirmațiilor sale. Textele și fotografiile aduse în redacție nu se înapoiază.

actualitate